

lige Adgang til Besættelse af Amsraadets $\frac{2}{3}$ gennem Sogneraadene. Det vilde være Ordningen i Modsætning til nu.

Maa jeg belyse det ved et Eksempel. Lad os tænke os en Sognekommune med 400 Vælgere. 41 af disse udgøre Flertallet af den højstbeskattede Femtedel — altsaa naar det er sat paa Spidsen, og fra Modstandernes Side stiller man jo gerne paa Spidsen, saa lad os ogsaa for en Gangs Skyld sætte det paa Spidsen —, og den højstbeskattede Femtedels Magt og Vælde kan altsaa udøves af 41 Mænd indenfor en Vælgerkreds paa 400. Disse 41 af de 400 Vælgere beherske Sognekommunens Anliggender, hvis de ville det, de kunne gøre det efter Loven. De ere tillige delagtige i Amsraadets S sammensætning, for saa vidt den større Halvdel angaar. De 359 kunne vælge et Mindretal i Sogneraadet, og de kunne tale i Sogneraadet, men de 41 kunne stemme dem over, og i Amsraadet have de $\frac{4}{5}$, de 359, jeg her taler om, intet at sige. Se saa paa Forskellen mellem dette og det Forslag, som vi have stillet op som Mæglingsforslag, hvorefter de privilegerede Vælgere trænges tilbage til at raade over Trediedelen af Amsraadet, medens de nu have Halvdelen, og naar Amtmanden er paa deres Side, have de hel og fuld Adgang til, Magt og Myndighed til at neutralisere det sognekommunale Element, den anden Del af Amsraadet, sammensat ved Valg, udøvede af den højstbeskattede Femtedel af Kommunens Vælgere. Se paa det i Modsætning til det, vi have tilbudt som Mæglingsforslag, og De ser Forskellen. Den, der ikke ser Forskellen, maa være blindet af Fanatisme. Men jeg forsikrer Dem for, at de 4 Femtedele, der hidtil have været holdt udenfor, de se den.

Mine Herrer! Dette Forslag vedkende vi os som Mæglingsforslag, som Tilbud for at naa en Løsning gennem fredelig Forhandling. Vi trøste os til, at naar den Dag kommer, der giver Kampens Vilkaar som uomgængelig Nødvendighed, fordi man ikke har villet Løsningen ad den fredelige Forhandlings Vej, da vil det huskes, at vi fra vor Side have ønsket og gjort et alvorligt Forsøg paa at løse denne Sag i Fred.

Derimod have vi ikke kunnet gaa ind paa Forslagene fra anden Side. En Fordobling eller Tredobling af de selvskrevne Vælgere, som henholdsvis de frikonservative og Højre have foreslaaet, vilde give en S sammensætning af Amsraadet, hvorved dette kom til at staa i født Modsætningsforhold — muligvis i stærkere Grad, end Tilfældet er nu — til Sogneraadene. Dette kunde

kun gøre Fortræd, og det, vi ville, er en Løsning, som skulde kunne holde, og ikke en Løsning, som skaber Vanskeligheder fra samme Øjeblik, som den er tilvejebragt.

Saa er der Forslaget fra Højres Side om at dele Vælgerne efter Alder saaledes, at de 40-aarige træde i Stedet for den nuværende højstbeskattede Femtedel i Kommunerne. En saadan Ordning vil ikke vække varig Tilfredshed; selv om der hist og her kan være dem, som finde, at det gør jo endelig ikke noget, set fra et demokratisk Standpunkt, den rige og den fattige ere jo lige for Livets Lov, de blive jo begge 40 Aar, om de leve saa længe, saa siger jeg dog, at en saadan Ordning vil ikke vække varig Tilfredshed, selv om man vilde forsone sig med den i Øjeblikket, thi man vilde ret snart faa Øjet op for den Urimelighed, som det er, at en Mand kan blive 40, 45 Aar, inden han endnu naar fuld Stemmeret, fuld Borgerret. Man vil ikke føle sig opbygget ved den Tanke, at den gamle og affældige derude i Kommunen har to Stemmer, medens den raske, den rørige Mand, der virker i Kommunen, gør et energisk Arbejde i Kommunen, Manden og Kvinden mellem 25 og 45 Aar, skulle kun have 1 Stemme. Hver Mand een Stemme! Hver Vælger sin Stemme! Det maa være Løsenet. Der uden om er der ingen Vej. Og om Stemmepligten, som Højre har foreslaaet, skal jeg ikke sige mange Ord. Det forekommer os, at det maa blive de paagældende Vælgeres Sag, om de ville varetage de Interesser, de føle sig nærmest kaldede til at varetage. Det maa blive deres egen Sag og de andres Sag, med hvem de ville staa sammen, om de selv forsømme, eller om de andre lade dem forsømme at bruge deres Stemmeret til Røgt af de Interesser, som de nærmest kunne siges at være kaldede til at varetage.

Endelig er der det frikonservative Forslag om Begrænsninger med Hensyn til Skatteprocentens Stigning. Det findes under Bilag IV. Det hedder der, at: „For København og Frederiksberg har det sit Forblivende ved de nugældende Regler om Skatteprocentens Størstebeløb.

I Landets øvrige Kommuner maa Skatteprocenten, jfr. Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 § 8, herefter ikke overstige vedkommende Kommunes gennemsnitlige Skatteprocent for Treaaret fra 1. April 1904 til 31. Marts 1907 med Tillæg af 1, uden for Landkommunernes Vedkommende med Amsraadets, for Bykommunernes med Indenrigsministerens Tilladelse.“